

На 12 октомвр. (1869 год.) Шипченският върхъ „Св. Никола“ бѣ надѣналъ есенната гугла. По пхтеката, що лѣкатуши по ребрата на планината и съединява Шипка съ Габрово, три човѣшки силуета се мѣркахъ; между тѣхъ и силуетътъ на два кираджийски коня. . . . Напрѣдъ върви старикъ нѣкой си и води два коня, подпирайки се на дълга помагалка; слѣдъ коньетѣ вървятъ двѣ калугерки и весело си приказватъ. Едната отъ калугеркитѣ е позната вече на читателитѣ, *сестра Христина*, а другата е . . . Знайте ли коя е другата? Сѣтете се сами! . . . Старикътъ е дѣдо *Петъръ* отъ село Войнягово, старъ срѣдне-горски хайдутяга, горещъ приятелъ на Дякона *Левски*; едина отъ коньетѣ е на Димиша отъ Войнягово, а другия—на дѣда *Петра* . . . Дѣдо *Петъръ*, въ качеството си на кираджия, води сестритѣ „во Христѣ“ за Влашко и Богданско, божежъ, на манастирска просия.

Калугеркитѣ благополучно пристигнали въ Велико-Търново; съ книжка подъ мишица се явили въ кантората на Ивана Х. *Дамитровъ*. Прѣзъ „заднитѣ врата“ на кантората едната отъ сестритѣ нѣкъдѣ си въ днѣ земя потънала. Другарката на *Христина* въ казанджийски дрѣхы се прѣоблѣкла, цѣлъ казанджия станала, . . . Дѣдо *Петъръ* и *Христина* **) за Ловечъ отпътували, а *Левски*, бидѣйки прѣдрѣшенъ въ казанджийски кафетъ, скрилъ се въ килията на отца *Матей Преображенски*! . .

Карловскитѣ власти по „евангелието“ на Гинина синъ разбрали, че той е *баниз комита*, а по писмата, намѣрени въ палтото му, разбрали, че като него има още два-

**) Калугерката *Христина*, Леля на *Василь Левски*, прѣзъ врѣме на окупацията (1878-79 год.) се помина — Легка ѝ прѣстъ! Сестра ѝ *Евпраксия*, тоже ратница по освобождението и днесъ е още жива. Живѣе въ Софотския женски манастиръ и съ плетенье на чорани се прѣхранва.